

Frederick heeft een bijzonder talent

Rondom het grasveld waar de koeien liepen en de paarden renden, stond een muur van hele oude stenen. En in die muur, vlakbij de schuur met de hooizolder, woonden de veldmuizen. Maar de boeren waren er niet meer. De schuur was verlaten en de zolder was leeg. De winter kwam er aan, en de muizen begonnen eten te verzamelen: noten en tarwe en stro. Allemaal werkten ze de hele dag door. Allemaal? Nee, behalve Frederick.

‘Waarom werk jij niet, Frederick?’ vroegen de andere muizen. ‘Ik werk toch,’ zei Frederick. ‘Ik verzamel zonnestralen voor de koude, donkere wintertijd.’ Toen ze zagen hoe Frederick daar maar zat en naar de verte tuurde, vroegen ze: ‘En nu dan, Frederick?’ ‘Nu verzamel ik kleuren,’ zei Frederick kalm. ‘Want in de winter is alles grauw en grijs.’

Eén keer leek het zelfs of Frederick bijna sliep. ‘Droom je soms, Frederick?’ vroegen ze streng. Maar Frederick zei: ‘O nee. Ik verzamel woorden. Want de winter heeft vele en lange dagen, en dan weten wij niets meer te zeggen misschien.’

Toen was de winter er en viel de eerste sneeuw. De kleine veldmuizen zochten hun schuilplaats op tussen de stenen van de oude muur. In het begin was er eten genoeg. De muizen vertelden elkaar van domme vossen en malle katers. Ze waren gelukkig samen. Maar ze hadden ondertussen bijna alle noten en bessen opgegeten. Er was geen stro meer. Ze hadden het koud tussen de stenen. En woorden om met elkaar te praten waren gewoon op. Toen dachten ze opeens weer aan Frederick. Wat hij gezegd had over zonnestralen en kleuren en woorden. ‘Hoe staat het met jÓuw voorraad, Frederick?’ vroegen ze. ‘Doe je ogen maar dicht,’ zei Frederick, en hij ging op een grote steen staan. ‘Nu stuur ik jullie mijn zonnestralen. Voel je hun warmte, hun gouden gloed ...?’ En terwijl Frederick sprak van zon en zomer, werden de vier kleine muizen al warmer en warmer. ‘En de kleuren, Frederick, de kleuren?’ vroegen ze ongeduldig. En Frederick hij vertelde over de blauwe korenbloem, de rode klaprozen in het gele graan en het groene blad van de bessenstruik. Toen zagen ze al die kleuren weer voor zich, zo duidelijk alsof hun eigen gedachten ermee opgeschilderd waren. ‘En de woorden, Frederick?’ Frederick kuchte een keer, wachtte even en toen begon hij te vertellen: ‘De winter is zo lang en koud. En muizen zijn maar klein. Het valt niet mee, o nee, o nee, om nu een muis te zijn. Maar we zijn ~~met~~ lekker samen, in een holletje van steen; dat maakt een heel verschil, want zo is geen van ons alleen. Wij dromen van de zonneschijn, van graan en beukenootjes; daar krijg je warme oortjes van, en warme muizenpootjes. Nog eventjes, nog eventjes, de lente komt eraan! Dan wordt het weer een leventje van zonneschijn en graan!’

Toen het uit was, begonnen ze allemaal te klappen. ‘Frederick’, riepen ze, ‘je bent een dichter!’ En Frederick bloosde, en boog, en zei verlegen: ‘Ik weet het ...’

Bewerking van het verhaal van Frederick, Leo Lionni (in Nederland uitgegeven door Ankh-Hermes, 1994) door Petra van Helden, Kleur op school 5.1, 2013